

NAGAJIVI ŠKRAT

Na poti z Gore je šlo kar samo.

Oče je po poti pripovedoval Anči o gozdnih škratih – vseh vrst da jih je.

“Kakšne vrste so?” je vprašala Anča.

“Med njimi so tudi dobri škratje ...”

“Oče, povej, kako jih bom spoznala?”

“Dobri škrat pomaga človeku. Če se izgubi v gozdu, ga takšen dobri škrat popelje na pravo pot. Če je truden, ga odvede na trato pod gozdno senco. Naj se tam naspi do mile volje! Če je lačen in žejen, mu z borovničnih grmičkov razgrne temno zelene listke in popotnik zagleda debele, zrele borovnice. Nasmuka si jih v pest in se jih nazoblje ...”

“Kaj pa drugi škratje?” je vprašala spet Anča.

“No, v gozdu so tudi nagajivi škratje ...”

“Oče, kakšni so pa ti?”

“Nikdar ne veš, kakšno ti bo zagodel. Iščeš markirano pot, škrat te pa spelje po drugi poti. Iščeš potoček, da bi se odžejal, škrat te pa nalašč odpelje daleč od izvirka. Včasih nastavi planincu kamen ali korenino ... stopiš in že padeš ... poredni škrat pa se nagajivo hihita ...”

Anča je očeta zvesto poslušala, mama in Janček pa sta se nasmihala. A zgodilo se je, da je naenkrat oče zajaskal od bolečine.

“Au! Auuu!”

Občepel je kar na mestu.

“Kaj pa ti je?” ga je vprašala mama.

“Oh, nagajivi škrat mi jo je zagodel,” je rekel oče.

“Kaj pa še,” je odsekal Janček, “slabo si stopil ...”

Anča pa je že pogledala po gozdu. Za hip je zagledala škrate, ki je hitel čez previs. Tudi slišala ga je lahko, ko se je na drobno hihital.

“Oče,” je rekla Anča, “jaz sem pa videla porednega škrate, kamen ti je nastavil ...”